

Universitätsbibliothek Wuppertal

C. Cornelii Taciti Opera Qvæ Exstant

Tacitus, Cornelius

Antverpiae, 1668

Vorwort

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1742](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1742)

4
AD LECTOREM.

N, præter opinionem meam, Lector, aduersarium hoc scriptum: atque adeò præter morem. Equidem languebam nunc, & vt ouis in meridie, iacebam: ecce iste proteruus incurrit, & longo conuiciorum carmine me excitauit. Contemnerem? soleo, & generoso silentio me vindicare: sed hic aliud amici suadebant, & res ipsa impellebat. Nec enim mea solùm caussa, sed Taciti agebatur: in quem ille iniquus, æquè atque in me iniurius, fuit. Deprauando, interpolando, interpretando vitium intulit optimo scriptori: & medicus plus nocuit, quàm morbus. Corde miseratus sum, cùm vidi: & quàm excusatione filerem, qui Tacitum tutelæ meæ iure duco? Fabius in Senatu olim, animosè: *Quam arborem conseruisset, sub eâ legere alium fructum, indignum esse*: de fructu non ego dicam. legant, imò ideò olim fata, & à nobis rigata est: sed defringi aut detruncari quàm patiemur? Equidem respondi, & proteruiam siue inscitiam hominis, illam repressi, hanc produxi. Expedi hoc iuuentuti, quæ ignara iudicandi, in fraudem facile inducatur, & spretis melioribus, vana hæc adhæreat & amplectatur. Caussa etiam priuata me mouit. Age, Zenone sim modestior; tamen istud tintinnabulum me excitet, & linguam ad iustissimam defensionem laxet. Homo impotens, moris communis & pudoris, pænè sensus dicam, expers, Campanâ quadam superbiâ me proterit: atque odio, non ambitione solùm, impugnat. Sileam? illum aliosque attollam, ac prouocem, & scopum me faciam petulantia atque inuidia telis. Imò cum poëtâ,

Liu. lib. x.

* - Citò est
ipsum me ore
uocabunt.

* — Τάχα δὴ με διαρραΐβουσι καὶ αὐτὸν.

Ergo respondi & repressi, fidei, famæ, quietis caussa: sed id ipsum quietè, nec magno animi motu. Non enim si ille sui, ego mei oblitus sum: nec furere cum cerito libuit, aut mergi, vt sic dicam, cum mergente. Ioculos adpersi tantùm, & tenues istas epulas velut sale aliquo condiui dictorum. Quid enim

enim aliud facere mihi fuit, aut scribere? Materies exigua, aut scabra: Critica tantum: nec ea polita, aut distincta testimoniis, aut productione aliquâ scriptorum veterum: verba eius nuda, fatua, & *Aes Dodonæum*. Itaque amœnitates siue argutias alibi à me miscui, & conuiciis eius iocos opposui: cur non iure factum? Poëta philosophus olim scripsit:

* Σώφρων κατ' ἡμᾶς, (ώφρον' ἀπλήψε'),
Θυμέριον δὲ τούτῳ θυμέριον:

* Molestus
in nos, inuisi-
cem mode-
stiam, in-
temperans
intemperan-
tiam feret:

Etsi postremum hoc abnuo, atque etiam incitatus in me, non sentiet incitatum. Aspera aut acerba à stilo, vt à naturâ, absint. sed vt culicem molestè circumstrepentem, leui manu, & sine irâ, dispellimus: idem liceat & deceat in istis, qui innoxiam quietem nostram turbant. Fecimus. atque ita, vt omnibus appareat, illam magis quàm vindictam procuratam; & veritatem, quàm victoriam quæsitam. Hæc de causâ & modo scripti: de ipsâ re nunc vide. Scito, Lector, *Codicem Mirandulanum* assiduè hic aduocari, tamquam de cælo testem: & quid, nisi fucum, fraudem, & quem falsò nobis (ad exhibendum pro uoco) obtrudunt? Quæsitus, aut non erit in rerum naturâ; aut oblatum, se reteget nec æui nec pretij alicuius esse. O ludos, quos nobis, imò nos, faciunt! Itâne fungos haberi, vt distinguere & arbitrari inter germanum falsumque Codicem non possimus? Errant, possumus: fecimus antè, facimus hîc, & faciemus. Et tamen esto. reipsâ, non titulo, Codex aliquis vetus ex angulo eruitur, & aliqua præter nos prodit. Quæ hîc culpa mea fit? equidem qui nobiles fuere, quosque nancisci nostrâ aut amicorum gratiâ licuit, nacti sumus: eos industriè & fideliter contulimus, nec pauca à nobis eruimus, bonis laudanda, aliis inuidenda. Tu è Codice abstruso aliquid amplius: quid iactas, aut carpis? Gratæ forti tuæ, imò publicæ, & sine liuore aut insultatione, hæc profer. Quid si à te etiam aliqua? non magnum facies: ego prior centena aut millena. Nec sum tamen ille Potitius, qui putem vnum me litare in hoc sacro: alij ad aram veniant, faciant, bono & propitio Hercule illo Musagetâ. Sicut vinitori scopus est, in vindemiando obuios & grandiores racemos legere, fraudi non est minores aut latentes transisse: de nobis sic arbitrarentur. Columellæ apposita verba: *Vt in magnâ siluâ boni venatoris est, feras indaganter quàm plurimas capere, nec cuiquam culpa fuit non omnes cepisse: idem hic esto.*

esto. Atqui & error, aut somnus, nos alibi habet. Itane mirum in homine?

* At non fas homines vigilantes perpetuo esse.

* Αλλ' ε' γαρ πως ε' σιν αυ' πνευς εμυθουαι αιεν Ανδρωπες.

dixit poeta omnis aevi sapientissimus. Sed nos alibi nempe lapsi: heus tu, tu ille, qui cum maxime me carpis, in centenis his, aut circiter *Notis*, tres aut quattuor probabiles, non dicam probas habes? Tamen nos pedibus trahis, & omnia nostra *nihil ad Parmenonis hanc suem*. Vnus Lucius

Subtilis veterum index & callidus audit.

Ridemus: tu facies Lector, cum legeris, & vero bonoque, ut soles, fauebis. Et simul scies, semel atque uniuersè toti huic generi responsum. sint alij qui incurrant, qui scribant:

— *Dis pietas mea*

Et Musa cordi est:

tibi veritas, & sic salue. Louanij, postrid. Kalend. Maijas
∞ . ICII.

